

LA CASA DELS MEUS AVIS

Després d'aquell estrany fet que va canviar per sempre la seva vida, la Martina va saber a què es dedicaria en un futur.

L'estiu va passar de pressa, normal per a tots els adolescents, entre festes i campaments, però estava clar que aquell no era el millor any de la Martina.

La trucada als campaments no havia estat esperada i ella no havia pensat acabar d'aquella manera aquells magnífics dies amb els seus amics i amigues, però aquelles coses eren inevitables i no se sabia mai quan podia passar.

Va refer la maleta i, després de només haver passat dos dies des de la seva arribada, els seus pares ja l'estaven esperant a la recepció. Es va acomiadar molt de pressa de tota la nova gent que havia conegut i va pujar al cotxe.

Els seus pares no li havien volgut dir res abans, i això encara la feia estar més neguitosa. Què havia passat? No hi parava de pensar. Fins que va arribar al destí.

La casa dels seus avis.

En baixar del cotxe va poder veure per la finestra els seus cosins petits saludant-la no gaire animats, i la seva mare li va explicar que havia de marxar a l'hospital amb la tieta, perquè l'avi no es trobava bé, i que arribarien abans de la nit.

Li tocava fer de mainadera, però era una cosa habitual tenint cosins petits i pares que es despreocupaven de tot. Però què havia passat realment?

Tots estaven a l'hospital i la Martina esperava impacient alguna trucada. No sabia res i l'únic que tenia amb ella eren dos nens petits que no paraven quiets.

Els havia fet berenar i havia muntat activitats per passar la tarda, i encara no rebia l'esperat missatge amb tota una explicació.

L'última vegada que havia vist l'avi havia estat un parell de setmanes enrere i es trobava bé, o era el que a ella li semblava, ja que sempre havia estat un home actiu i treballador. No tenia cap problema de salut, almenys que ella conegués, i sempre estava bé.

L'esperada trucada va arribar, i no amb bones notícies ni amb una bona explicació. El missatge era breu i directe: " Ningú sap què li passa a l'avi."

Ningú ho sap? No fan proves a l'hospital? Aquesta era l'explicació que es mereixia després d'haver aguantat dos nens petits tota la tarda? Estava segura que ni tan sols els metges tenien la resposta, però no hi havia remei, hauria d'esperar fins que una altra vegada sonés el telèfon.

I així va ser, però no per a completar la poca informació que tenia, sinó per dir-li que s'hauria de quedar una estona més amb els cosins i que els fes el sopar.

"El que em faltava", va pensar la Martina.

A les tres de la matinada els seus pares i familiars van arribar, però l'avi no hi era, i l'àvia s'havia quedat a l'hospital acompanyant-lo. Les declaracions no van ser gaire més extenses, però almenys va poder aclarir tot aquell enrenou.

Tot s'havia iniciat la tarda anterior, quan l'avi s'havia començat a trobar malament després de fer un cafè al bar amb els amics. No hi van donar importància però aquell mateix matí havia notat que li faltava l'aire i li costava respirar. A mesura que anaven passant les hores no millorava i havien decidit que el millor seria estar tota la família junta i que la Martina finalitzés els seus campaments uns dies abans del previst.

Cadascú se'n va anar a passar la nit a casa seva i l'endemà al matí les coses van continuar igual: tota la família va anar cap a l'hospital i ella va haver de cuidar els cosins una vegada més, però ja hi estava acostumada. Com que tot havia passat

tan de pressa, la Martina esperava que ben aviat tot tornés a ser com sempre i allò quedés en una simple anècdota, però el missatge que va il·luminar la pantalla del mòbil dues hores més tard deia tot el contrari: “L’avi ens ha deixat.”

La Martina va esclatar en plors i els nens petits van començar a preguntar què passava; ells sabien alguna cosa però ella no era la més indicada per transmetre’ls aquell missatge tan dur.

Tot era molt estrany, i cap metge ni expert coneixia aquell tipus de bacteri fulminant. Podria contagiar més gent? Venia d’un país estranger? Seria només un cas excepcional?

Preguntes d’aquest tipus rondaven pel cap de tots els especialistes els dies darrers a aquella visita tan sobtada de l’home a qui no havien pogut fer res per salvar-li la vida.

Aquest fet havia marcat la vida de la Martina, i mai es cansava d’explicar-lo. No perquè fos un bonic dia, sinó perquè va ser el que la va fer determinar a què es volia dedicar en un futur: investigadora, metgessa, científica... Anys més tard va comparar totes les opcions possibles i les que li permetessin descobrir què li havia passat al seu estimat avi, de qui no s’havia pogut acomiadar per última vegada.